

Lødighed. Han havde for ofte i Livet truffet en saadan Heltemæssighed netop hos de holdningsløseste Pjalte.

»Det er saaledes Deres Mening« — tog han dæmpet tilorde — »at De ikke vil gøre Oberst Bjerregrav — og dermed os — den ønskede Indrømmelse?«

»Ja. — Saa længe man ikke har saa meget som spurgt om mine Betingelser, anser jeg overhovedet al videre Forhandling for Tidsspilde.«

»Og det er Deres endelige Svar?«

»Absolut!«

»Ja — mine Herrer! — saa er vi jo færdige. Vore Forslag er ikke bleven akcepterede, altsaa lader vi Sagen falde. Det er maaske ogsaa af andre Grunde det heldigste. Jeg tager næppe fejl i, at der ikke har været nogen stor Stemning hos de Herrer for dette Projekt, som vi saaledes nu overlader til dets egen Skæbne.«

Med dette Afskedsspark rejste Max Bernhardt sig; og een efter een stod derefter ogsaa de andre op, de fleste med en Følelse af Lettelse ved saa uventet hurtigt at være bleven befriet for dette i deres Øjne dødfødte Projekt. Enkelte af dem var dog noget misfornøjede med den hovedkulds Afslutning, navnlig galdt dette Proprietær Nørrehave. Han var bleven svært imponeret af Pers Optræden og blev ved at følge ham med sine runde Øjne,